

Solomonica de Winter

Achter de regenboog

2014 Prometheus Amsterdam

1

Ik heet Blue. Niet het blauw van een rokje of een turquoise edelsteen, niet bosbessenblauw of blauw als blauwe nagellak. Maar Blue als zoute tranen, blauw als een klein ijsvogeltje. Blue als de wind, de zee, de regenboog. Het donkerblauw van naderende bewolking onder roffellende donder. Naar dat blauw ben ik vernoemd. Dat is de Blue die ik ben.

Mijn tweede naam is Vanity. Mijn ouders hebben die naam gekozen omdat, zeiden ze, ijdelheid het enige is waar je tegenwoordig nog wat aan hebt in deze wereld. Zonder ijdelheid zouden we hopeloos bang zijn voor elkaar en nog banger voor onszelf. Zonder ijdelheid zouden de mensen zich diep in hun huizen verstoppen uit angst voor hun spiegelbeeld. Mijn ouders zeiden dat ijdelheid niet per se goed is, maar wel prikkelend. Dat het iemands geest zo intens kan stimuleren dat hij er dronken van wordt, verzot op het najagen van perfectie.

Maar als ik in de spiegel kijk, zie ik een uitdrukkelingsloos gezicht. Een bleek vel met oogbollen. Lang, slierterig haar dat sloom van mijn hoofd afhangt. Ik ben niet ijdel. En het kan me niks schelen wat andere mensen van me denken.

U wilt weten wanneer ik besloot deze man te vermoorden. Ik weet nog precies wanneer ik dat bedacht. U wilt weten waarom ik besloot hem te doden. Ook dat weet ik. U wilt weten wanneer ik gestopt ben met praten. Ik zal het u vertellen, dokter. U wilt weten waaróm ik opgehouden ben met praten. Dat zal ik later uitleggen. Ik zal alles uitleggen. Maar dat kan ik niet zomaar even doen. Ik moet beginnen bij het begin. Laat me u het verhaal vertellen van een dertienjarig meisje dat een man ombracht.

En ook nog een vrouw.

Het rustige gegrom van de rijdende bus vulde mijn hoofd en ik bedekte mijn oren. Daisy draaide zich om en keek naar me. Ze wierp een veelbetekenende blik op de handen op mijn oren. Ik keek naar de smerige vloer van de bus. Er was te veel overheen gelopen. Te veel geuren tegelijk boorden zich in mijn neus, van te veel mensen. Te veel angstige zielen hadden hier gezeten.

‘Niet doen,’ mompelde ze kort en ze draaide zich weer om naar het raam. Ik deed mijn handen omlaag. Toen de bus bij een halte stopte kreeg ik de rillingen van het gesnerp van de remmen. Ik kromde mijn vingers om het boek dat in mijn schoot lag. Een donkere man in pak met een hoed staarde me aan. Ik staarde terug. Zijn donkere ogen waren als twee tunnels in de nacht, ik vroeg me af waar die tunnels heen leidden. Hij fronste en verborg zijn gezicht achter de krant die hij in zijn handen had. Ik wendde mijn blik pas af toen Daisy me een uur later zei mijn koffer te pakken en uit te stappen. Aan de overkant van de straat stond een vuilcontainer die wekenlang niet geleege was. Alle gebouwen waren grijs. Eén hoog gebouw viel me tussen de grijze vierkante blokken op. Je kon zien dat het ooit roze geweest was, maar nu had het de kleur van dood vlees. Achter de kapotte ramen hingen gordijnen die wild

in de wind wapperden. Ik staarde er gebiologeerd naar. Ik stelde me voor hoe iemand achter een van die kapotte ruiten naar me stond te zwaaien. Ik had iets met verlaten gebouwen.

‘Blue, dit is niet het goede moment om naar je eigen wereldje af te drijven, oké?’ zei Daisy en ze pakte me bij de arm. Ze begon me over de stoep mee te sleuren, dus ik moest wel draven om haar snelle tempo bij te houden. Haar greep brandde in mijn pols. Ik vind het niet fijn om aangeraakt te worden. Als iemand me aanraakt sijpelt diens ziel mijn poriën binnen en dringt in mijn aderen en alle andere zooi. Ik vind het afschuwelijk om andere zielen te voelen. Ik vind het een kwelling omdat ik meer dan genoeg heb aan mijn eigen ziel.

‘Ik heb je al honderd keer geroepen. Het is al een keer groen geweest! Ik ben het zat om met die koffers te zeulen. Als we bij het hotel zijn mag je doen waar je zin in hebt.’

Daisy had vlassig haar, dat ze bijna nooit waste. Haar wangen waren ingevallen, haar ogen groot en zwemmerig. Ze zag er minstens tien jaar ouder uit dan ze eigenlijk was en ze was precies het tegenovergestelde van mij. Ik heb lang en donker haar. Mijn ogen kunnen kamers en plekken scannen als die van een kraai. Ik was het korstje op haar knie dat alleen genas als ze ophield er tot bloeds toe aan te krabben. Ik was de dochter die ze nooit had willen hebben.

Ik woonde bij mijn moeder, met mijn boek en met in mijn achterhoofd het idee dat de wereld goed was. Ik probeerde me vast te klampen aan dat idee. *Echt waar Blue, de wereld is mooi, de wereld is prachtig.* Maar het is moeilijk om hoop te vinden als die zich in het verleden al vele malen voor je heeft verborgen.

We liepen verder. Ik zag nog meer verlaten gebouwen, meer dan toen we weggingen uit deze stad. Omdat Daisy zo snel liep en

me nog steeds aan mijn pols meesleepte, had ik geen tijd om ze goed te bekijken. Ik herkende winkels en bankjes, sommige bomen en een paar straatlantaarns. Ik zie alles. Maar daar ga ik het niet over hebben. Dat is mijn geheim. Omdat u mijn dokter bent, moet ik u denk ik over mijn geheimen vertellen, maar ik ga ze echt niet allemaal verklappen. Net genoeg om u nieuwsgierig te maken misschien.

Eén ervan is dat ik in het donker kan zien en ook met mijn ogen dicht. Ik kan overal doorheen kijken. Ik kan door mensen heen kijken en door ogen en door de hemel en door de ziel. Ik weet wie God is. Ik heb hem gezien. Ik weet wie Satan is. Hem heb ik ook gezien. Ze vroegen me allebei of ik thee wilde. Denk niet dat ik gek ben. Want dat ben ik niet. Ik heb bewijs dat ik ze heb ontmoet. Satan vroeg me of ik suiker wilde en waarom zou ik daarover liegen? Waarom zou ik? God gaf me geen suiker en melk. Hij gaf me gewoon een kop thee en dat was het.

Toen we bij het hotel aankwamen, liet Daisy mijn pols los. Een groot bord met de woorden PALACE HOTEL verwelkomde ons. Zoals altijd moest ik als eerste naar binnen. Daisy was bang dat ik me zou omdraaien en wegrekken als zij me voorging.

De vloerbedekking had de kleur van zand. De dikke man achter de receptie keek niet naar ons toen we binnenkwamen. Toen we dichterbij kwamen richtte hij zijn hoofd langzaam op. Ik wist dat hij er geen zin in had. Ik zag het.

‘McGregor. Ik heb gebeld,’ kondigde Daisy aan.

De man krabde aan zijn kin en antwoordde: ‘Hoe is de naam?’

‘McGregor.’

Hij controleerde snel een lijst die voor hem lag en knikte eventjes.

‘In orde,’ zei hij. ‘Dat is dan zestig dollar.’

‘U zei vijftig door de telefoon.’

‘U zei dat u een eigen badkamer wilde. Dat is tien meer.’

‘Moet ik nu betalen?’

‘Ja. Alleen contant. Hotelbeleid. Nieuwe regels.’

‘Daar gaat het eten van deze week,’ mompelde Daisy terwijl ze in haar tas rommelde en de biljetten pakte. De man pakte een sleutel van het rek en gaf die aan Daisy.

‘Nummer 28. De trap op, helemaal de gang door. We hebben een paar huisregels. Breek de tent niet af. Niemand vermoorden en geen lijken achter het douchegordijn verstoppen. Als er in de kamer iets niet in orde is kom je naar mij toe. Duidelijk?’

Ik keek naar Daisy. Ik zag in haar ogen dat ze niet wist hoe ze moest reageren. Ze zei alleen maar ‘Oké’ en pakte de koffers op voordat de man nog iets kon zeggen wat haar zenuwachtig kon maken. Ik liep achter haar aan naar boven en de gang door. De lage muren kwamen op me af en de schelle hanglampen aan het plafond verblindden mijn ogen.

Daisy zette de koffers neer en opende de kamerdeur. Ook hier was de vloerbedekking zandkleurig. De muren waren wit. Tegen de muur stond een smal bed. Ik zette mijn koffer op de grond en nam de vreemde, stille kamer in me op. Het bad was roze, dat vond ik mooi. De spiegel was omlijst met gele lampen, net zo’n glamoureuze fiftiesspiegel. Geen lijk achter het douchegordijn. Ik liep de kamer door naar het raam en keek naar buiten over de straat.

Daarna ging ik op de bank zitten en staarde voor me uit. Ik drukte mijn boek stevig tegen mijn borst, alsof het een katje was. Mijn boek.

Dokter, ik weet dat u denkt dat ik geobsedeerd was. Ik weet dat jullie allemaal denken dat ik geobsedeerd was door mijn boek. Maar

jullie hebben het mis. Het is niet zomaar een boek, niet zomaar een verhaal, niet iets wat iemand zomaar even voor de lol geschreven heeft. Waag het niet om dat te zeggen. Dan maak ik u ook dood. Jullie allemaal. Mijn boek is echt, met echte mensen en wezens, echte bomen, echte bloemen. Als je je ogen stevig genoeg dichtknijpt, kun je ze door de kaft heen ruiken. Ik ben niet geobsedeerd, snapt u? Als u zou weten hoe de mensen in deze stad echt zijn, en ik weet dat, want ik kan door ze heen kijken, dan zou u begrijpen dat ik niet degene ben die iemand zoals u nodig heeft, een dokter. Er lopen daarbuiten mensen rond die slechter en valser zijn dan de ratten op straat.

De rest van de dag brachten we in de kamer door. Daisy keek televisie, ik zat op de bank, in gedachten verzonken. Bungelend met mijn benen, twee bleke kaarsen. Ze kocht van die megagrote slush puppies waar een kind een week lang op zou kunnen leven. Ik kreeg er een blauwe mond van. Ik stak mijn tong uit en keek in de spiegel naar mijn blauwe tong. Ik vond dat het coolste ding dat er bestond. Stond daar als een hond tien minuten lang met mijn tong uit mijn mond. Ik deed hem pas weer dicht toen Daisy zo boos op me werd dat ze een kussen naar mijn hoofd slingerde.

2

De lakens roken naar dooie mensen toen we de volgende ochtend wakker werden. Zonlicht stroomde door de dunne gordijnen naar binnen en er hing een zwakke geur van sigarenrook in de lucht. Ik hou niet van hotelkamers. De rusteloze sfeer, de wetenschap dat je er na een dag, vijf dagen, een week, weer weg

bent. Je voelt hoe de hemelse krachten zich opmaken om de dagen voor je af te tellen dat je mag blijven. Het enige goede aan hotels is dat je door de lange gangen kunt rennen en doen alsof je een of andere rijke bobo met een villa bent.

Daisy en ik kleedden ons aan en ontbeten met droge cornflakes uit de twee pakken die ze had gekocht.

‘Oké,’ zei ze opeens, ‘tijd om aan de slag te gaan. Anthony heeft een baantje in zijn garage voor me.’ Ze zette haar pak cornflakes neer, trok haar schoenen aan en stond op.

Ik volgde haar de kamer uit en ze deed de deur op slot. Buiten keek Daisy zoekend de straat af en besloot links af te slaan. Ik sjokte achter haar aan en keek naar mijn voeten en hoe die zich verplaatsten. Wanneer ik mijn ogen dichtkneep leken het net twee zwarte torren die bangig heen en weer schoven. Ik voelde Daisy dichterbij komen. Ze gaf me een duwtje in de rug en beval me door te lopen.

‘Alsjeblieft, als we daar zijn, glimlach af en toe. Wees vriendelijk. Niet aan iedereen je boek laten zien. Probeer een goede indruk te maken. Zij mogen niet weten hoe gek je bent. Gewoon... doe niet te raar.’

Ik vroeg me af wanneer Daisy voor het laatst geglimlacht had.

Je kunt kinderen niet trainen. Het zijn geen honden die je kunt drillen om een stok te halen. Kinderen zijn als leeuwen- of tijgerwelpjes, ze brullen en ze bijten. Als je probeert ze te temmen maak je jezelf belachelijk. Dit is mijn boek. Als ik zin heb om erin te lezen dan doe ik dat. U weet toch wel dat mensen altijd iets hebben waar ze erg aan gehecht zijn, dokter? Vrouwen hebben hun diamanten ringen en kettingen en mannen hun mooie pakken en hun auto's. En u weet ook best dat nooit iemand anders die ringen mag dragen of in die auto's mag rijden. Nou, zo is

mijn boek voor mij. Als iemand mijn boek afpakt of er iets naars over zegt, dan stomp ik hem in zijn buik. Zonder pardon. Sorry. Ik wil niet agressief overkomen. Meestal ben ik best kalm.

We sloegen de hoek om en opeens was daar de garage. Om het hele pand heen hing een penetrante benzinelucht. Ik heb een enorme hekel aan de lucht van benzine, net als aan die van gesneden uien. Ik krijg er hoofdpijn van. We gingen de zaak binnen. Foto's van kleurige oldtimers hingen aan de knalgele muren en door een raam zag ik waar de glanzende auto's werden gerepareerd. Gouden lichtstralen stroomden door de dakramen naar binnen, stralen door engelen gezonden om ons eraan te herinneren dat er op de wereld nog meer bestond dan motorolie, platte banden en een miljoen verschillende soorten schroeven. Nog voordat we iets konden zeggen tegen de man achter de balie kwam er een lange, gebruinde man binnen.

Anthony. Zijn ogen waren net twee kopjes warme chocolademelk. Met een brede glimlach liep hij op ons af. Het verwarde me dat hij zomaar glimlachte. Alsof hij het echt meende.

‘Hoi! Wow! Wat ben ik blij dat ik jullie eindelijk zie!’ zei hij.

Hij kuste Daisy op beide wangen en vroeg hoe het met haar ging.

‘Hoi, Blue! En hoe gaat het met jou?’

Hij strekte zijn armen uit, wat betekende dat ik hem moest omhelzen. Ik hield niet van omhelzingen. Maar ik voelde Daisy's puntige vingers in mijn rug prikken, dus liep ik naar hem toe en omhelsde hem. Zijn armen waren warm als een bed in de ochtend. Ik voelde me er beter door. Ik besloot dat deze omhelzing misschien niet zo erg was.

‘Mijn hemel, wat ben je gegroeid. Ik heb jullie gemist. Blue, wat

vind je ervan om weer terug te zijn in je oude wijk?’

Ik keek naar hem op. Stilte.

Daisy legde haar hand op mijn schouder. ‘Ze, eh... praat nog steeds niet,’ zei ze snel, en ze sloeg van ellende haar ogen neer. Ik keek nog steeds naar Anthony. Ik zag dat zijn glimlach iets minder breed werd.

‘O dat. Dat maakt toch niets uit, Daisy. Dat geeft niets. Daar hebben we het later wel over. Kom, loop even mee,’ zei hij. We liepen achter hem aan naar de garage achter het raam. Er klonk muziek en mannen liepen rond met gereedschap of lagen half onder gedeukte of glanzende nieuwe auto’s. Alleen hun benen staken onder de auto’s uit, als die van kinderen die hun deken te ver omhooggetrokken hebben. Ze neurieden mee met een liedje. Toen ze mij en Daisy zagen, keken ze elkaar aan. Ze wisten het.

We gingen een ander pand binnen, ik denk dat het Anthony’s kantoor was. Daisy zei dat ik moest gaan zitten, dus dat deed ik. Ik ging op de vloer zitten met mijn boek onder mijn arm en staarde naar de donkerste hoek van de kamer. Dat doe ik wel vaker. Als we op mijn oude school in Florida op schoolreis naar een museum gingen, zat ik ook meestal in donkere hoekjes te staren, ook al hing er een of ander briljant meesterwerk voor me. Of tijdens biologie-excursies. Dan keek ik liever naar de weerspiegeling van de bomen in de rivier of beek dan naar de bomen zelf. In spiegelbeeld zijn bomen geen bomen, maar prachtige wezens die huiveren als het wateroppervlak rimpelig wordt, of zorgeloos op de golfjes dansen wanneer een briesje opsteekt en over het water waait. In het zonlicht schitteren en glinsteren ze als diamanten.

Ik hoorde Daisy mijn naam zeggen.

‘Blue, Anthony wil even met je praten. Ik wacht buiten.’

Ik keek naar haar gezicht. Klemde mijn boek tegen me aan. Ze zuchtte en liep het kantoor uit.

Ik staarde Anthony aan.

‘Goed,’ zei hij, en schraapte zijn keel. ‘Eh, Blue... ik moet je iets belangrijks vertellen. Voordat, eh... dat ene met Ollie gebeurde, heeft hij me een envelop gegeven die ik aan jou moest geven. Als zijn plan gelukt was, had ik die envelop aan hem terug moeten geven. Maar hij... Nou ja, zijn plan mislukte. Hij heeft me gevraagd je de envelop te geven wanneer de tijd rijp zou zijn. En nu, na vijf jaar, denk ik dat dat moment is aangebroken. Dus, hier.’

Hij stak me een witte envelop toe, iets vergeeld, met mijn naam erop. Ik stond op en hij overhandigde hem plechtig aan me. Het was Ollies handschrift, dat zag ik, maar heel slordig en gehaast. Alsof hij mijn naam er even snel op had gekalkt. De hoeken van de envelop waren wat verbogen, er zat zelfs een koffievlek op de achterkant, maar ik vond hem desondanks prachtig. Zo mooi. Ik liet hem dicht.

3

Ook op de weg terug naar het hotel maakte ik de envelop niet open. Ik voelde dat de wereld zou veranderen wanneer ik die brief las, dat die verandering in dit document was vastgelegd.

Daisy kon haar ogen niet van de envelop afhouden, ook niet toen ze naast me op ons bed plofte. Ik ging aan het bureau in de hoek zitten en staarde naar de envelop in mijn handen. Ik wilde hem niet openen. Ik wilde niet huilen en de wereld laten zien hoe zwak ik was.

‘Ga je hem nou nog openmaken of niet? Jezus,’ momperde Daisy terwijl ze de televisie aanzette. Hoe kon zo’n simpel stukje papier

zo'n verlamme uitwerking hebben? Hoe kan gekrabbel op papier letters vormen, woorden die emoties opwekken die ons aan het lachen of huilen kunnen maken? Ik wilde niet dat mijn emoties wakker geschud werden. Ik wilde niet lachen of huilen. Er was een zorgvuldig berekende hoeveelheid kracht nodig voor de dam die mijn emoties in toom moest houden. Geen golfje, zelfs geen rimpeling was toegestaan. Door deze brief zou de dam doorbreken, dat wist ik. De rivier zou weer wild worden.

'Kom op! Maak open!' riep Daisy. Ik haalde diep adem. *Hou de rivieren tegen. Zorg dat het droog blijft.* Langzaam scheurde ik de envelop open. Voorzichtig haalde ik de brief eruit en vouwde hem open. Het gehele vel stond vol met Ollies woorden en zinnen.

Lieve Blue,

Ik weet niet waar je bent wanneer je dit leest. Ik weet niet of je blij zult zijn, of verdrietig, of boos. Ik weet niet of je dit wel wilt lezen. Maar als je dit leest, betekent het dat mijn plan niet gelukt is. Ik weet niet hoe het na deze dag met mij zal gaan. Ik schrijf dit voor het geval alles mislukt. Ga niet wekenlang zitten huilen en breek je hoofd niet over hoe dit kon gebeuren. Het is nu eenmaal zo. Het belangrijkste is dat je me niet vergeet.

We hebben heel weinig geld. Je weet dat de flat en het restaurant heel erg duur waren. De zaak ging wel goed, maar toch was het moeilijk om het vol te houden. Bedrijven gingen weg uit de stad, of hielden ermee op. In de lunchpauze kwamen steeds minder mensen naar ons restaurant. Na een tijdje werd het gewoon echt te moeilijk. Ik moest iets doen, anders zou alles de mist in gaan. Daarom leende ik geld. Ik leende geld van James. Ik kende hem via vrienden. Het was het snelst, het gemakkelijkst, en ik had niet veel tijd. Hij zei dat de rente heel laag zou zijn en dat ik me geen zorgen

hoefde te maken. Hij vertelde me dat alles goed zou komen. En hij had gelijk. Nadat hij me het geld had gegeven, ging het beter. De zaak ging weer lopen en we konden ervan leven. Maar na een paar maanden al zei James me dat hij de rente ging verhogen omdat ik het geld nog niet had terugbetaald. Dat geld had ik niet. Niet genoeg, in ieder geval. Hij verhoogde de rente naar 4000 dollar per maand, zomaar, van de ene dag op de andere. Ik stond met mijn rug tegen de muur en was in paniek. Ik had het geld nog steeds niet en de rekeningen stapelden zich steeds hoger op. Na ongeveer vier maanden stelde James me iets voor wat hij een compromis noemde. Als ik ons restaurant aan hem overdroeg, hoefde ik de schuld niet meer terug te betalen. Het enige wat ik hoefde te doen was het restaurant opgeven. Hoe had ik dat kunnen doen? Dan zou ik geen werk meer hebben! Dan zou ik alles kwijtraken! Alles waar ik ooit van gedroomd en voor geleefd had! Dat kon ik niet doen! Daisy wilde dat ik het wel deed, ze dwong me er bijna toe. 'Doe het! Doe het! Hij gaat je vermoorden, hij gaat je echt vermoorden! Geef hem dat restaurant en laat het los!' Maar ik kon het gewoon niet. Dus ik zei nee. En toen is James begonnen me te bedreigen. Hij volgde me onderweg naar huis en begon me klem te lopen, hij viel me lastig. Ik was doodsbang, maar wist nog steeds niet wat ik moest doen. En daar kwam nog bij dat oma doodging in die tijd, weet je nog? Ik moest een paar keer de stad uit om haar begrafenis te regelen. Ik hoopte dat ik wat geld geërfd had, maar ze liet alleen schulden na. Ik moest zelfs nog meer geld lenen om haar begrafenis te betalen. Ik bedacht een plan.

Ik heb je moeder gevraagd een aantal spullen uit oma's huis op te halen. Dat was om je het boek te geven. Je weet welk boek ik bedoel. Het was mijn absolute lievelingsboek toen ik een kind was, en het zal je beschermen tegen alles wat slecht is. Maar ik moet ook geld

zien te krijgen. Dus heb ik besloten om een kleine dorpsbank buiten de stad te beroven. Ik ga al het geld zien te stelen. Ik steel al het geld dat ik James schuldig ben, zodat ik mijn leven weer terugkrijg. Ik kan er niet van slapen. Ik kan er niet van eten. Ik moet dat geld zien te krijgen.

Maar voordat ik dat allemaal kan doen, wilde ik jou schrijven. De klok tikt. De gordijnen zijn dicht en de deur is op slot en ik zit in mijn kamer waar niemand me kan zien. Ik ben een lafaard. Ik ben bang, Blue. Ik wil je niet achterlaten. Ik zal het missen om voor je te koken. Ik zal het missen om in je ogen te kijken, naar je lach te luisteren. Ik wil wel altijd blijven doorschrijven.

Nu moet ik weg.

Je vader,

Ollie

Ik wilde mijn hart uit mijn borst rukken en in stukken scheuren en hier achterlaten. Maar dat deed ik niet. In plaats daarvan wachtte ik op het doorbreken van de dam in mijn hoofd. Ik wachtte tot het water zou opspatten en over me heen zou golven en alles zou overstromen. Ik staarde naar de woorden en las ze telkens opnieuw tot ik het gevoel kreeg dat mijn hersenen uit mijn schedel zouden knallen. Toen voelde ik dat er scheuren in de dam kwamen. Ik ging sneller ademen. J-A-M-E-S. Een woord van vijf letters. Ik sidderde toen ik zijn naam las. Ik las hem nog een keer. En nog een keer. Ik mompelde het woord zachtjes. Ik drukte met mijn vingertoppen op de brief waar zijn naam stond. Langzaam groeide er een gedachte in me die zich rond mijn hart wond. De gedachte begon als iets vaags. Hij begon door mijn aderen te stromen, kroop in mijn longen. Op mijn tong klonk zijn naam walgelijk, weerzinwekkend, ziekmakend. James. Ik voelde het, ik was er zeker van. Een

enorme drift welde in me op. Ik liet niets merken. Maar vanbinnen voelde ik een oncontroleerbare razernij.

Hierna gebeurde het. De dam brak door. En, dames en heren, maar vooral u, dokter, de rivier ging niet alleen stromen. Het was veel erger dan dat. Ze werd een ruige zee, een woeste, stormachtige watermassa. Metershoge golven crashten door de dam. Het water werd vuilgrijs. Oude waterflessen en rotzooi en glasscherven kwamen uit de diepte omhoog. Met olie besmeurde meeuwen krijsten terwijl ze op de golven meeklotsten, het water smakte genadeloos tegen mijn schedel. Het zeeschuim prikte in mijn tere hersenen als het witte speeksel van een dolle hond. James.

4

Voordat ik verderga, dokter, moet ik u denk ik eerst wat meer over mijn vader vertellen. En over Daisy, over hoe ze ooit was. En over mijn leven, hoe dat er vroeger uitzag. Over mijn boek.

Ik woonde dicht bij de gevaarlijke kant van de stad, de duistere kant die alleen degenen die daar wonen kennen. Op de straathoecken meisjes die rillen van de kou, in het zwart geklede jongens in de steegjes, hun handen diep in hun zakken gestoken. Vieze ramen. Vettige deurbellen. Kots op straat. De lichtknoppen in de flats zagen zwart van alle vingers die ze aangeraakt hadden. Mensen die in dit deel van de stad belandden deden snel hun autoramen dicht en de radio uit. Gelukkig woonden we aan de relatief veilige kant waar kinderen zoals ik nog naar school konden lopen, terwijl criminelen een paar straten verderop de buurt onveilig maakten.